koftgi oid veereft, kohe tõine teda maha löönu, kõrd jälle mõn
woon ehk rahid perwe all pidalè, keda kuri ja kade käfi fiima
maha firet. Kõrd talli olle, et tõine tõise pini ära tapp, minu
pääle pini perremeer kohtohe läk. Kohus mõisft tappjale trahwi 25
rubla, ent tõine ei lepi seega kokku, enge ütel: „Ella ei taha
25. rublak, ei wõta ka fatagi rublak oma pini eest wasta, minu
pini löögu tema nu pinidi, nelle kohus egal õõfsel nu ussaid
walwa, ja päiwa kargan kargja kaitfa!" Et meel lepimada
meele, fündimada fõime, ninu wäni-fõnaga olli — piilegi
wanaajaline kohus tema tahtmisfe perra tegema: pini tappja
fai tõifle pinidi mõistetut, mis fündlane kõige tõtega
tõwwete täutma pidi, ninu terwe ajastaig. pini faifufen
elõma pidi. —

Lõunane trahwi päis olli käes, pini läk kargaga mõtsa,
käsk fäal karja, ninu olli neile nõigi pidi fõnawõllik, ner
teda eele kohegi käfiwa. — Õdangult käsk perremeer ma-
gama, ent pini naar wälau wälga kargatelja kõrwarte kaud
ma, nii et ütelgi maja lüdmel nahda filmä päälc ei tule.
Ja kauk wahe pääl kogoni wõõgatèu, nii et perremeer ka
wällä kaema läk, ninu tühja petusk nägi, minu pääle tema
paha meelega magama läk. — Tõisel päiwal jällegi pini
karjan, ofi ellor, perremehel hää meel, et tõll nii imelik ja
efiwalõne pini on, pääle gi weel oma tüke warfane.
Lõunane tõine kottpimme õõ tulli pinil wahti, kon man
ta jällegi hirmsa kargatte karõtfer ja kauk, ninu rahette
pääl ka künstega poja lauda kraabfat, kui pini kunagi, perre-
mees wõlla kutfun: „Kauk, kauk, kauk!" Perremehe fõa
olli nolle kõrd pääle täär, ta tõmmar pääga kapulla fiis fisse,
ninu funde hemmist nägifi magama.

Hommongult tulli üles, nõtli: aida katusel mulk feen, kõik
wasandur pääl wällä wiidi, ait tühas tetti. Perremees kaibas
wargusе luo kohtohe, kohe ka pini ette kutfuti, nelle pääle perre-
meer füi aije, miller ta wälla es kutfu, kui waga aidan ei
wa. Pini kosle: „Joh, ma wõõge ja tänidi, kaugi ja kõristi küll
nii paljo kui ma mõtlfe ja fõuſe, ent kui ka es unnule, — olli fu om
fünd." Kohus mõisfe pini fuisft prüüri, keda ka perremees paha
meelega wallale laſa. —

5. Hirmus kõfilane, armas meer.
ehk
Musta pini prunt.

Nüüd pohilladi, nii olli ka wanaft ütel mehel fee hirmus-armas ametidene, et ta kahapäiwal jahile läk, pääle gi weel fen rumalan ebauſu kõtuſen: „Kõfikäina aigu, ninelk kui opetaja kõnts-lin omma, — fis om hää jahiaönd."

Leda funst foaſfat jahi-õnne püüs ka wana aja kätk, kõige kõnolo-ge kiwwi, — ent es laa ommeteigi. Epakõrd, ninu ta, kas wai kui kõrte tähend ja tõlke — üks läs paun kõrwale, kind ehk jänes olli pääni: kõrwatanja wannum, omma küfsi, ninu pünneteawi kõrne, kõänd ta weel hämaraan aigu kodo poole talema, ent ommeteigi mõtlek wällä es faa. Mida enamb ta wällä mõtet tulla, feda fuſembaks fai ta mõtla kõfe. Terwe pünnine pigukõfsa õõ, ja peralt weel pääsugi perrä, mastfe mehedene peatat mõtla pite, tõiſi tõõſi, fiima ja tõmä, kon teda jõus ja nälg, ja wäga wäiwama naar. Wõrd olli me-hekesel kõigi pikki fuus, pääle gi weel nii lugune, kõfk enamb kõtuſſugi es ole wallale aeda. Ja olli pia meelekäänetmaan, kui kõfe häma hämaraan ajal üks fuus muſk, pida kõrwaga pini tille, kõnda fõjulen mann tilli, ninu terma fuures immes ja heitamisfes ka kõnelema naar: „Wõk, jahimees! Mis lupat mulle, ma laada fa mõtlek wällä, et fa omma kodo wõik minnä? Meer faija puga wõõmlambar, kelle lahke pastmisfe peaſt ja ta ütel: „Küfsi mis ka eale takat, kõik taka ma fulle lubada, kui fa minno emegi fiis mõtlek wällä laadat, et ma kodo või minnä! Mugft pini kõrte: „Ei küfsidi ma mind, kui lupa mulle, mis full kõton tedmadà om!"

Jahimees jäi mõtleke. Kui ta kõik oma waranduſt, ütte ja tõlk õõ olli arwelna mink rehkendanu, — ütel ta: „Olgu fis, mis mull pahilla tedmada om, fee laaga fulle palgas, kui fa minno emegi mõtlek wällä laadat, kodo poole jakatat."

Musta pini meeledene fai üllemada hääs, ja ta kõrar mehele mann, kui fuur fõbes, pill pistis üles, tükke tello fund andma, ninu kõik pehme peelega küti käfi, ja ütel: „Joh, ma taka fimo minid esfi oma pehmes pälä pääl kodo kanda, et ka omma lubatut palka õiä tuua, mis fa mulle